

Περί του ΜΩΣΑΪΚΟΥ ΔΑΠΕΔΟΥ

Εν πρώτοις, ας γνωρίσουμε από πού προέρχεται η ονομασία του.

Ο όρος μωσαϊκό είναι συνώνυμος με τον όρο ψηφιδωτό και εμφανίζεται για πρώτη φορά σέ λατινικά κείμενα. Η ετυμολογία του φαίνεται ότι συνδέεται με τις Μούσες και συγκεκριμένα με μία ιερή σπηλιά πού ήταν αφιερωμένη σ' αυτές, διακοσμημένη με ψηφιδωτά. Μούσες > μουσαϊκό > μωσαϊκό.

Από την Μουσική Τέχνη λοιπόν, πού ήταν κάθε τέχνη η οποία είχε προστάδιδα κάποια από τις 9 Μούσες, έχουμε τον λατινικό όρο musicus που σημαίνει: καλλιτεχνικός, των Μουσών.

Άλλες λέξεις για το ψηφιδωτό είναι: μουσεϊον, μουσειώσις και έργον μεμουσωμένον, βυζαντινοί όροι προερχόμενοι από το musicus, που προέρχεται από τις Μούσες.

Ας εξετάσουμε το Μωσαϊκό Δάπεδο.

Είναι ένα ορθογώνιο παραλληλόγραμμο πού σχηματίζεται στο κέντρο του δαπέδου του Ναού.

Έχει μήκος διπλάσιο του πλάτους του και περιβάλλεται από τον οδοντωτό Κόρυμβο. Μπροστά στο Μωσαϊκό δάπεδο, τοποθετείται ο Τριγωνικός Βωμός.

Στο κέντρο του, βλέπουμε τον Τάπητα Χαράξεως των Εργασιών, ο οποίος απεικονίζει τα κυριότερα σύμβολα του Ναού, να περιβάλλεται από τις 3 Στήλες, τής Σοφίας, τής Ισχύος και του Κάλλους, πού αντιστοιχούν στον Σεβ.: Διδ.:, στον Α' Επ.: και στον Β' Επ.: Συμβολίζουν τον άνθρωπο, ό οποίος με Σοφία του νου, Σθένος καρδίας, Κάλλος ψυχής και με θυσίες, δύναται να αφήσει την εφήμερη υλική ζωή, για να ανέβει στην Αιώνια Πνευματική ζωή, στην Ανατολή.

Ενδιαφέρον Αδδ.: και Αδδ.: μου, φαίνεται το Μωσαϊκό Δάπεδο, ως να είναι ο Ομφαλός του Ναού, μιας κι από τον λώρο του – η άλυσος- που μας συνδέει άρρηκτα, τρέφεται όλο το πλήρωμα της Στ.:.

Παρατηρούντες τα φαινόμενα, λέει ο Β' Επ.: στο άνοιγμα των εργασιών.

Φαίνεται το Μωσαϊκό Δάπεδο, να έχει πλάτος 6 Μαύρα και 5 λευκά πλακίδια. Και μήκος 12 Μαύρα και 11 λευκά πλακίδια.

Αν παίξουμε λίγο αριθμολογικά εξάγουμε ενδιαφέροντα συμπεράσματα.

6μ. + 5λ. = 11 (εκ του πλάτους)

Ένδεκα και τα κεριά που ανάβουν κατά την διάρκεια των εργασιών.

Αλλά και 1+1 =2. Η δυαδικότητα, ή η διπολικότητα. Η ανισότητα, η διαίρεση, οι αλλαγές.

Εκ του μήκους έχουμε:

12μ. + 11λ. = 23 2+3= 5. Τα 5 στοιχεία, γη, ύδωρ, πυρ, αέρας και αιθέρας. Από τα

πηλικά εκ του πλάτους και εκ του μήκους έχουμε:

$5 + 2 = 7$ ιερός αριθμός, η τελειότητα του σύμπαντος και του ανθρώπου.

Τώρα, αν μετρήσουμε και τα μισά λευκά του οδοντωτού κορύμβου που υπάρχουν δεξιάαριστερά, πάνω και κάτω έχουμε:

6 Μαύρα και 6 λευκά

$6 + 6 = 12$. Οι μήνες, οι απόστολοι, το δωδεκάθεο.

Και $1 + 2 = 3$. Οι 3 Στήλες, η Τριάς, αλλά και ο χρόνος ως θεότητα, το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον, η τέλεια αρμονία.

Και $12\lambda. + 12\mu. = 24$. Οι ώρες,

Αλλά και $2+4 = 6$. Η αρμονία, τα έμψυχα: θεοί, δαίμονες, ήρωες, άνθρωποι, ζώα, φυτά. Και τέλος από τα πηλικά $3 + 6 = 9$. Η πνευματική δημιουργία.

Πόσα κρυμμένα νοήματα, να υπάρχουν ακόμη;

Το Μωσαϊκόν Δάπεδον αποτελεί κατ' εξοχήν σύμβολον της Διπολικότητας, ή της Αρχήστων Αντιθέτων στην Ζωή.

Τι επιπλέον συμβολίζει άραγε;

Ίσως την απανταχού ανάμειξη του πνεύματος με την ύλη, ή της ζωής με τον θάνατο. Ίσως υπενθυμίζει τον πλούτο και την ποικιλία των θεϊκών δώρων και την μεταβλητότητα της ανθρώπινης τύχης, το καλό και το κακό, την χαρά και την λύπη, δηλαδή όλα όσα περνά ο άνθρωπος στη διάρκεια της ζήσης του.

Τα μαύρα τετράγωνα είναι το σύμβολο του σκότους, του κακού, αλλά και του Θανάτου; Τα λευκά είναι σύμβολο του φωτός, του καλού, αλλά και της ζωής;

Δύναται να μας δείχνει, πως μεταξύ της Γεννήσεως και του Θανάτου μας, στη Ζωή που διάγουμε, το Καλό και το Κακό, η Χαρά και η Λύπη, το Φως και το Σκότος αλληλοσυμπλέκονται, ή αν θέλετε εναλλάσσονται, όπως ακριβώς εναλλάσσονται τα λευκά και τα μαύρα πλακίδια του Μωσαϊκού Δαπέδου;

Ναι, όλα αυτά κι ίσως ακόμη περισσότερα, που δεν έχουμε έως τώρα κατανοήσει. Όμως, εάν παρατηρήσουμε προσεκτικά το μωσαϊκό δάπεδο, υπάρχουν γραμμές που χωρίζουν τα πλακίδια μεταξύ τους.

Γραμμές τεθλασμένες, ή οδοί που ακολουθούν τεθλασμένη πορεία, την οποία καθώς την διαβαίνεις έχεις δεξιά σου κι αριστερά σου εναλλάξ, άλλοτε μαύρα, κι άλλοτε λευκά πλακίδια.

Διάβασα κάπου, ό,τι οι γραμμές αυτές είναι η οδός του Μυημένου, ο οποίος δεν περνά «μέσα» από το Καλό και το Κακό, αλλά «μεταξύ» του Καλού και του Κακού «όχιαπορρίπτων την συνήθη Ηθικήν, αλλά υψούμενος υπεράνω αυτής».

Εκείνος δε, που θα αποφάσιζε, ως ό πλέον «βέβηλος», να βαδίσει με τα «μαύρα» τετράγωνα ως κανόνα στη ζωή του, συνεχώς θα περισφίγγεται από τα λευκά τετράγωνα, που θα τον υποχρεώνουν να εγκατάλειψη την θέση του.

Και ίσως γι' αυτόν τον λόγο εντέλει ,το Μωσ. ' . Δαπ. ' . περιβάλλεται από τον λευκό οδοντωτό κόρυμβο.

«Πάσα ενέργεια προκαλεί αντίδρασιν ήτις αποκαθιστά την προς στιγμὴν διαταραχθεῖσαν ἰσορροπίαν».

Και τι να εννοεί άραγε;

Μήπως ότι η ενδιάμεση οδός, μας βοηθά, με την αύξηση της μισθοδοσίας της ψυχήςμας, να πλησιάσουμε την Ανατολή;

Και πως το Καλό και το Κακό, όπως το αντιλαμβανόμαστε, είναι του κόσμου τούτου του υλικού και όχι του πνευματικού;

Μήπως ακόμη να εννοεί, πως στο τέλος της διαδρομής κάθε ψυχής, όσο βέβηλη κι αν είναι, το Καλό, η Αγαθοσύνη του Θείου Όντος να την οδηγεί με την αγάπη, ν' αποτινάξει το Κακό και να αναληφθεί;

Και πως εντέλει, όσα κακά κι αν πράττονται, το Καλό καγαθό θα επικρατήσει, αποκαθιστώντας την διαταραχθείσα ἰσορροπία;

Διαβάζουμε στα ερμητικά κείμενα ότι: όποιος προσπαθήσει να περιγράψει την αγαθότητα και την καλοσύνη του Θεού βλασφημεί!

Κι είναι άραγε τυχαίο, το ότι η Διπολικότητα του Υλικού Κόσμου περιορίζεται από τον οδοντωτό κόρυμβο, αλλά ακόμη κι αν όλο το δάπεδο είναι μωσαϊκό, δεν φθάνει ποτέ στο χώρο της 'Ανατολής;

Με άλλα λόγια, ο υλικός κόσμος , ο γήινος , η ύλη δεν δύναται να συμβαδίζει με το πνεύμα , άρα δεν μπορεί ν' ανέβει στην Ανατολή.

Με το Μωσαϊκό Δάπεδο συμβολίζεται η διαδικότητα στην οποία ζει καθημερινώς οάνθρωπος.

Ήλιος και Σελήνη. Λευκόν και Μέλαν.Σκότος και Φως.

Έρεβος και Φως.

Νύξ και Ημερη που έλεγαν οι πρόγονοί μας.

Στο σκότος επιτίθενται τα σαρκοβόρα θηρία.Στο φως ξεκουράζονται.

Στο σκότος οι κλέφτες εισβάλλουν στις οικίες μας. Στο φως σχεδιάζουν τα εγκλήματά τους.

Αλλά και στο σκότος της μήτρας το ωάριο ενώνεται με το σπερματοζώαριο, για να δημιουργηθεί ζωή. Στο φως έρχεται το βρέφος.

Στο σκότος οι μύστες εισέρχονται στα βαθύτερα του είναι τους. Στο φως προσπαθούν να αναγεννηθούν.

Άρα πόσο κακό, ή πόσο καλό, μπορεί να είναι το σκότος τελικά; Και αντίστοιχα, πόσο καλό, ή πόσο κακό, μπορεί να είναι το φως;

Πιθανώς αλληγορείται το Σκότος ως ψέμα και η αλήθεια ως Φως, μπορεί και το αντίστροφο, να βρίσκεται το Ψέμα στο φως και να κρύβεται η Αλήθεια στο σκοτάδι, καθώς οι άνθρωποι δεν είμαστε έτοιμοι γι' αυτήν.

Το Φως είναι Τάξη.

Το Σκότος είναι αναρχία, ή αν θέλετε Χάος.

Κατά τον Ησίοδο οι πρωταρχικές, οι προϋπάρχουσες οντότητες στοιχεία ήταν το Χάος, η Γαία και ο Έρως.

Αυτογέννητες μορφές, γεννήτορες της απαρχής του σύμπαντος.

Εκ του Χάους γεννήθηκε το Έρεβος και η Νύχτα. Κι από την ένωση των δύο γεννήθηκαν ο Αιθέρας κι η Ημέρα.

Άρα το χάος, δεν είναι εντέλει «άτακτο», απλώς έχει την δική του «τάξη».

Είναι η μήτρα που εγκυμονεί «παιδιά», τα οποία θα θρέψει και θα προετοιμάσει, για να τα φέρει στην τάξη του φωτός.

Εσείς, εγώ, όλοι μας, ως Τεκτ.'. χρησιμοποιώντας τα εργαλεία που μας δίδει ο Τεκτ.', πορευόμαστε καθημερινά αντιμετωπίζοντας την επιλογή μεταξύ της αλήθειας και του ψέματος, του καλού και του κακού, του σκότους και του φωτός.

Προσπαθούμε να κρατηθούμε απ' την αλήθεια, να κατακτήσουμε την αλήθεια, να κατακτήσουμε το φως, να γίνουμε αλήθεια, να γίνουμε φως.

Κι αν είναι δυνατόν «Φως εκ φωτός».